

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte

Cobzac Elena

Judecători

Țurcan Anatolie

Boico Victor

Mardari Dumitru

Ghervas Maria

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de reprezentantul părții vătămate Culiuc Vasile în interesele SRL „Clivasima”, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2018, în cauza penală privind-o pe

Bunescu Claudia Xxxxx, născută la
xxxxx, originară și domiciliată în s. Xxxxx, r-
nul Xxxxx.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 16.09.2011 - 25.02.2013;
2. Instanța de apel: 08.04.2013 - 20.02.2014;
01.12.2014 – 21.03.2016;
07.09.2016 – 26.02.2018;
3. Instanța de recurs: 03.07.2014 - 04.11.2014;
27.06.2016 - 16.08.2016;
24.05.2018 - 30.10.2018;

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 25 februarie 2013, Bunescu Claudia Xxxxx a fost achitată de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de SRL „Clivasima” împotriva SA „Minjir - Agro” privind încasarea pagubei materiale și morale, sau restituirea în natură a seminței de floarea soarelui – a fost respinsă integral.

2. Potrivit sentinței, Bunescu C. a fost învinuită de către organul de urmărire penală că, în perioada de la 09.09.2010 până la 02.02.2011, activând în calitate de administrator a SA „Minjir - Agro”, cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 141 tone de semințe de floarea soarelui,

conform facturii fiscale, valorând suma totală de 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Clivasima”, în baza contractului nr .267/10 din 18.05.2010, le-a însușit ilegal cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Tot Bunescu C., a fost învinuită că în perioada de la 25.07.2009 până la 15.08.2009, activând în calitate de administrator a SA „Minjir - Agro”, cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 300 tone de grâu, conform facturii fiscale în valoare totală de 300.000 lei, încredințate spre păstrare de SRL „IMEXAGRO”, în baza contractului de depozit din 25.07.2009, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Bunescu C., de către organul de urmărire penală au fost calificate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, *delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care Bunescu C. să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis pentru femei.

În motivarea apelului a invocat:

- instanța a ignorat probele acuzării, ce confirmă că părțile vătămate Culiuc V. și Scutari O. au procurat și au conștientizat faptul procurării reale de la SA „Minjir - Agro” a grâului și seminței de floarea soarelui, pe care, nedispunând de depozit, le-au încredințat spre păstrare, în continuare, în depozitele SA „Minjir - Agro”, conform contractelor de depozit din 25.07.2009 și 18.05.2010;

- existența obiectelor contractuale a fost confirmată și prin informația eliberată de Direcția Statistică Hîncești, potrivit căreia, în anul 2009, SA „Minjir - Agro” a recoltat 826 tone de grâu și 298 tone de semințe de floarea soarelui, iar în anul 2010 - 608 tone de grâu și 323 tone de semințe de floarea soarelui;

- inculpata, în calitate de administrator al întreprinderii, având obligația de a asigura păstrarea bunurilor, acționând în interesul personal, intenționat a înstrăinat cerealele ce nu aparțineau asociației, refuzând în continuare să restituie bunurile proprietarilor legali;

- instanța incorect a concluzionat că paralel cu derularea procedurii penale, SRL „Imexagro” a acționat SA „Minjir - Agro” în judecată, ultima fiind obligată să elibereze creditorului 300.000 kg de grâu, acest fapt urmând să se răsfrângă doar asupra acțiunii civile, nu și la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei, la momentul adresării SRL „Imexagro” în judecată, infracțiunea incriminată fiind deja consumată;

- au fost incorect apreciate probele administrate, nefiind luate în considerare procesul-verbal de cercetare la fața locului, în depozitele SA „Minjir - Agro”, prin care s-a constatat lipsa bunurilor depozitate, cererile SRL „Clivasima” către SA „Minjir - Agro” de eliberare a bunurilor aflate spre păstrare, lista cotașilor care au primit semințe de floarea soarelui;

- a fost stabilit că inculpata a întreprins acțiuni îndreptate spre însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, cu cauzarea persoanelor juridice a pagubelor materiale în proporții deosebit de mari, acuzarea prezentând suficiente probe concludente și pertinente în acest sens, sentința adoptată fiind contrară legii.

3.2 Avocatul Păduraru G. în numele părții vătămate SRL „Clivasima”, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri noi, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, să fie admisă integral acțiunea civilă înaintată, privind recuperarea prejudiciului material și moral, în legătură cu însușirea ilegală a celor 141 de tone de semințe de floarea soarelui.

În motivarea apelului a invocat:

- instanța nu a apreciat în calitate de probă contractul nr. 267/10 din 18.05.2010, încheiat între SA „Minjir - Agro” și SRL „Clivasima”, prin care SA „Minjir - Agro” și-a asumat obligațiunea să primească la păstrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, în sumă de 634.500 lei, livrate de aceasta în contul datoriei avute pentru produsele petroliere furnizate;

- inculpata, în calitate de administrator al SA „Minjir - Agro”, având la dispoziție cele 141 tone de semințe de floarea soarelui, le-a însușit ilegal, cauzându-i SRL „Clivasima” daune în proporții deosebit de mari, în mărime de 634.500 lei. Astfel, aceasta, având posibilitatea reală de a sustrage marfa aflată la păstrare în depozitul SA „Minjir Agro”, a realizat-o, folosindu-se de ea la dorința sa, fiind dovedită învinuirea adusă inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate;

- prima instanță nu s-a expus asupra rapoartelor financiare de activitate a SA „Minjir Agro” pe anii 2009-2010, inclusiv și asupra certificatului parvenit în adresa Procuraturii Hîncești nr. 5 din 06.02.2013, din care rezultă că în anul 2009, de către SA „Minjir Agro” cu cultura agricolă „grâu” au fost însămânțate 456 ha, iar volumul producției obținute recoltate a fost de 826 tone, cu floarea soarelui au fost însămânțate 318 ha, fiind recoltate 298 tone. În anul 2010 au fost însămânțate 400 ha cu grâu și 318 ha cu floarea soarelui, fiind obținută o recoltă de 608 tone de grâu și 323 tone de floarea soarelui;

- inculpata era în deplină responsabilitate și posibilitate de a se achita atât cu persoanele fizice, acționarii și cotașii a căror pământuri erau arendate de întreprindere, cât și cu persoanele juridice, inclusiv SRL „Clivasima”, față de care avea o datorie în mărime de 711.378,21 lei.

3.3 Reprezentatul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari Oleg, care a solicitat repunerea în termen a apelului, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, fiind admisă și acțiunea civilă în mărime de 659.100 lei.

În motivarea apelului a invocat:

- probele administrate sunt suficiente pentru a fi recunoscută vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal;

- instanța a ignorat probele acuzării, care dovedesc cu certitudine că SRL „Imexagro” a procurat de la SA „Minjir Agro” 300 tone de grâu, la prețul de 1.000 lei/tona, pe care, nedispunând de depozite speciale, le-a încredințat spre păstrare, în continuare, SA „Minjir Agro”, conform contractului de depozit din 25.07.2009 și actului de predare-primire a grâului din 25.07.2009;

- inculpata, în calitatea sa de administrator, fără a avea vreun drept, a însușit ilegal bunuri străine, iar grâul eliberat cotașilor urma să fie restituit SRL „Imexagro”.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2014, au fost admise apelurile declarate de procuror, de avocatul părții vătămate SRL „Clivasima”, Păduraru Grigore, de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari Oleg, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Bunescu C. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ceea ce constituie 20.000 lei. Acțiunea civilă înaintată de SRL „Clivasima” împotriva SA „Mingir - Agro” privind încasarea prejudiciului material și moral sau restituirea în natură a seminței de floarea soarelui a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a constatat, că inculpata, de la 09.09.2010 până la 02.02.2011, exercitând funcția de administrator al SA „Minjir - Agro”, având în administrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, în valoare de 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Clivasima”, în baza contractului nr. 267/10 din 18.05.2010, urmărind scopul de cupiditate, ce nu cuprinde însușirea averii străine, fără acordul proprietarului, le-a predat lucrătorilor SA „Minjir - Agro”, astfel, prin înșelăciune și abuz de încredere, a cauzat părții vătămate SRL „Clivasima” daune în proporții deosebit de mari.

Tot ea, în perioada 25.07.2009 – 15.08.2009, exercitând funcția de administrator al SA „Minjir Agro”, având în administrare 300 tone de grâu, conform facturii fiscale în valoare de 300.000 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Imexagro”, în baza contractului de depozit din 25.07.2009, fără acordul proprietarului, le-a predat lucrătorilor SA „Minjir Agro”, astfel, prin înșelăciune și abuz de încredere, a cauzat părții vătămate SRL „Clivasima” daune în proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a reținut că, în rechizitoriu nu a fost arătată metoda și forma de delapidare, care avere străină, încredințată în administrarea inculpatei, a fost însușită ilegal, nefiind stabilit obiectul juridic special al componenței de infracțiune – delapidarea averii, adică însușirea ilegală a bunurilor altor persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.

În viziunea instanței de apel, acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma învinuirea înaintată inculpatei, fiind neîntemeiat imputată componența de infracțiune prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel apreciind probele administrate în cauză și stabilind starea de fapt, a reținut că acțiunile inculpatei urmează a fi încadrate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, cauzarea de daune materiale în proporții mari proprietarului, prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari Oleg, prin care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat:

- instanța de apel eronat a interpretat fapta prejudiciabilă comisă de inculpată, încadrând-o în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, care prevede cauzarea de daune materiale în proporții mari proprietarului prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire;

- încadrarea dată nu reflectă comportamentul infracțional al inculpatei, care, în calitate de administrator al SA „Minjir - Agro” a însușit ilegal 300 tone de grâu, încredințate spre păstrare SA „Minjir - Agro”, conform contractului de depozit din 25.07.2009 și actului de predare-primire a grâului din 25.07.2009, acțiunile acesteia încadrându-se în baza art. 191 alin. (5) Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 04 noiembrie 2014, recursul declarat a fost admis, casată decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a apreciat minuțios acțiunile inculpatei și nu s-a expus dacă aceste acțiuni conțin elemente de înșelăciune, dacă aceasta a făcut abuz de încrederea părților vătămate, dacă prin acțiunile sale a cauzat daune materiale în proporții deosebit de mari proprietarului, acțiuni, care au fost calificate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

În viziunea instanței de recurs, potrivit încheierii executorului judecătoresc din 23.01.2013, SRL „Imexagro” a acționat SA „Minjir-Agro” în judecată și prin actul executoriu eliberat de Judecătoria Botanica, mun.

Chișinău, la 20.11.2012, ultima a fost obligată să elibereze creditorului grâu în cantitate de 300.000 kg, astfel, instanța nu a verificat pretinsul prejudiciu cauzat SRL „Imexagro”, cât și aspectul că între părți, pe parcursul anilor 2007-2010 au existat relații contractuale civile, că SA „Minjir-Agro” se achita cu creditorii cu producție agricolă - semințe de floarea soarelui și rapiță, fapt confirmat de reprezentanții SRL „Clivasima” și SRL „Imexagro”.

Totodată, instanța de recurs a reținut că conținutul actului de acuzare este unul imprecis, inconcret și incomplet, nefiind indicat actul normativ în baza căruia inculpata a fost desemnată în calitate de administrator al organizației comerciale, actele normative în temeiul cărora aceasta activează, împuternicirile și atribuțiile de care dispune.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel urma să verifice dacă învinuirea înaintată nu contravine cerințelor legislației procesual-penale și exigențelor art. 6 CEDO, care prevede că fiecare acuzat urmează să cunoască în mod detaliat și amplu despre fapta ce i se incriminează, pentru a dispune de posibilitatea formării unei poziții de apărare sigură, în sensul unui proces echitabil.

La judecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare, instanța de apel nu a ținut cont că procurorul nu a modificat învinuirea în cadrul judecării cauzei în instanța de fond și nici în apel nu a invocat careva motive în problema dată, și nici nu a solicitat reîncadrarea acțiunilor (învinuirea nu parcurge triplul grad de jurisdicție).

Totodată, instanța de recurs a indicat că instanța de apel era obligată să verifice vinovăția ori nevinovăția inculpatei, conform învinuirii înaintate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, însă prematur a calificat acțiunile acesteia în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

Încălcările enunțate au determinat instanța de recurs să concluzioneze asupra necesității de a casa total decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmând să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2016, apelurile procurorului și a avocatului părții vătămate SRL „Clivasima”, Păduraru G. au fost admise, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Bunescu C. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, la 5 ani și 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, pentru femei. Acțiunea civilă înaintată de SRL „Clivasima” împotriva SRL „Mingir Agro” privind încasarea pagubei materiale și morale sau restituirea în natură a seminței de floarea soarelui a fost admisă, în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă. Cererea reprezentantului părții vătămate SRL „Imexagro” privind retragerea apelului

a fost admisă și încetată procedura judecării apelului declarat de reprezentantul SRL „Imexagro”, Scutari O.

10. În motivarea deciziei, instanța de apel a constatat că, inculpata Bunescu C., în perioada 09.09.2010 – 02.02.2011, activând în calitate de administrator al SA „Minjir - Agro”, cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, conform facturii fiscale valorând 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Clivasima”, în baza contractului nr. 267/10 din 18.05.2010, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

Tot ea, în perioada 25.07.2009-15.08.2009, activând în calitate de administrator al SA „Minjir - Agro”, cu scopul însușirii bunurilor altei persoane, având în administrare 300 tone de grâu, conform facturii fiscale în valoare de 300 000 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Imexagro”, în baza contractului de depozit din 25.07.2009, le-a însușit ilegal, cauzând părții vătămate daune în proporții deosebit de mari.

În viziunea instanței de apel, prima instanță, contrar prevederilor art. 24 Cod de procedură penală, a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatei și probele apărării, fără a da o apreciere obiectivă probelor acuzării. Situația de fapt a fost temeinic stabilită în baza unei analize obiective a întregului ansamblu probator administrat, fapta reținută în sarcina inculpatei fiind just încadrată juridic, în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită în proporții deosebit de mari.

11. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

11.1 Procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat:

- instanța de apel, la rejudecarea cauzei nu era în drept să admită apelurile procurorului și al avocatului părții vătămate SRL „Clivasima”, de încadrare a acțiunilor inculpatei în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, o dată ce reprezentantul SRL „Imexagro”, și-a retras apelul.

- atât procurorul, cât și reprezentantul SRL „Clivasima” nu au contestat decizia instanței de apel din 20.02.2014, iar SRL „Imexagro”, la recursul căreia a fost dispusă rejudecarea cauzei, și-a retras apelul, fiind încetată procedura de apel. Astfel, instanța de apel nu era în drept să reîncadreze acțiunile inculpatei în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, deoarece starea de fapt care a existat la soluționarea recursului ordinar era alta și anume acțiunile acesteia fiind încadrate în baza art. 196 alin. (4) Cod penal.

11.2 Inculpata și avocatul acesteia Fală N., care au solicitat casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat:

- instanța de apel nu s-a expus asupra probelor care confirmă faptul adresării SRL „Clivasima” cu cerere de validare a dreptului de creanță în procesul de insolvență intentat în privința SA „Minjir - Agro”, fapt ce denotă că părți ale raporturilor juridice sunt persoane juridice, relațiile contractuale dintre ele fiind soluționate în procedura ordinii civile;

- învinuirea înaintată este imprecisă și inconcretă, nefiind indicat actul normativ în baza căruia inculpata a fost desemnată în calitate de administrator al organizației comerciale, actele normative în temeiul cărora aceasta activează, împuternicirile și atribuțiile de care dispune;

- ignorând prevederile art. 436 Cod de procedură penală, instanța de apel a depășit limitele principiului rejudecării, aplicând o normă privind o infracțiune mai gravă. Astfel, decizia instanța de apel este nefondată, nefiind întrunite elementele infracțiunii, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, persoanele juridice fiind atrase la răspundere penală în baza unor raporturi contractuale, precum și a fost depășit principiul limitei rejudecării.

12. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 16 august 2016, recursurile declarate au fost admise, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

13. În motivarea deciziei, instanța de recurs a indicat că, instanțele de fond au comis erori de drept, astfel prima instanță nu a indicat în descriptivul sentinței nici un temei de fapt și de drept privind achitarea inculpatei sau încetarea procesului penal, totodată indicând divergent că Bunescu C. se achită cu încetarea procesului penal, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. Astfel, nu este clar ce fel de sentință a fost adoptată – de achitare sau de încetare.

Instanța de recurs a menționat că, nu a fost apreciată fiecare probă separat prin prisma art. 100 și 101 Cod de procedură penală, nu au fost indicate motivele pentru care au fost respinse probele aduse în sprijinul acuzării.

La fel, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel nu a respectat prevederile art. 436 alin. (4) Cod procedură penală, or decizia instanței de apel din 20 februarie 2014 a fost atacată cu recurs ordinar doar de către reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, instanța de recurs prin decizia din 04 noiembrie 2014, casând decizia atacată și dispunând rejudecarea cauzei.

Totodată, instanța de apel, conform deciziei din 21.03.2016, rejudecând cauza, a condamnat inculpata pentru o infracțiune mai gravă, prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, la 5 ani și 4 luni închisoare.

În viziunea instanței de recurs, instanța de apel nu a luat în considerație că decizia inițială a instanței de apel, nu a fost casată în temeiul unui recurs ordinar al procurorului, care ar fi solicitat aplicarea unei legi privind o

infracțiune mai gravă, adică a depășit limitele rejudecării cauzei, stipulate în art. 436 alin. (4) Cod procedură penală. Astfel, instanțele de fond nu au judecat cauza în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția.

14. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2018, cererea de retragere a apelului depusă de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O. a fost admisă și încetată procedura de apel, au fost admise, din alte motive, inclusiv din oficiu, apelurile procurorului și avocatului Păduraru G. în numele părții vătămate SRL „Clivasima”, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Bunescu C. a fost recunoscută vinovată în temeiul art. 196 alin. (4) Cod penal, cu liberarea de pedeapsă, din motivul expirării termenului de prescripție prevăzut la art. 60 Cod penal. Acțiunea civilă înaintată de SRL „Clivasima” privind încasarea prejudiciului a fost lăsată fără examinare.

15. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a stabilit că, deoarece legislația prevede expres dreptul apelantului de a-și retrage apelul declarat, iar instanța nu este obligată să verifice temeinicia cererii de retragere a apelului, demersul reprezentantului părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O. cu privire la retragerea apelului - a fost admis și în baza art. 407 Cod de procedură penală, încetată procedura de apel.

Totodată, instanța de apel, verificând declarațiile inculpatei, reprezentantului părții vătămate SRL „Clivasima”, reprezentantului părții vătămate SRL „Imexagro”, martorilor Ghimp M., Tiacă V., Cireș M., Vîrlan V., Țurcanu V., Moisei D., Bumbu E. și materialele cauzei: contractul de depozit din 25.06.2009 (f.d. 79 v. II); cererea de recunoaștere în calitate de creditor și validare a creanțelor, prezentată de către avocatul Păduraru G. în numele părții vătămate SRL „Clivasima”; procesul-verbal de cercetare la fața locului în depozitele SA „Minjir - Agro” (f.d. 13-16 v. I); contractul de păstrarea nr. 267/10 din 18 mai 2010 (f.d. 45, 39-50 v. I); cererile SRL „Clivasima” către SA „Minjir - Agro” (f.d. 51-90 v. I); lista cotașilor care au primit semințe de floarea soarelui (f.d. 5-65 v. I); procesul-verbal de confruntare între Culiuc V. și Bunescu C. (f.d. 119-120 v. I), a constatat că, prima instanță a stabilit incorect starea de fapt ce nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, achitând eronat inculpata de învinuirea adusă în baza art. 191 alin. (5) Cod penal.

Instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, le-a dat o apreciere, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, considerând că din probele administrate rezultă vinovăția lui Bunescu C. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal și din acest motiv acțiunile inculpatei urmează a fi recalificate în baza acestui articol. Or, probele administrate în

cauză dovedesc că a fost comisă o infracțiune împotriva patrimoniului, însă nu prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, dar de art. 196 alin. (4) Cod penal.

În această ordine de idei, instanța de apel audiind participanții la proces, verificând probatoriul administrat, prin prisma argumentelor apelurilor, a constatat ca fiind dovedit în afara dubiilor rezonabile faptul că, Bunescu C., de la 09.09.2010 până la 02.02.2011, exercitând funcția de administrator a SA „Minjir - Agro”, cu sediul în s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, având în administrare 141 tone de semințe de floarea soarelui, conform facturii fiscale, valorând în suma totală de 634.500 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Clivasima”, în baza contractului nr. 267/10 din 18.05.2010, urmărind scopul cauzării de daune materiale, ce nu cuprinde însușirea averii străine, fără acordul proprietarului, administrația SRL „Clivasima” le-a transmis angajaților și cotașilor SA „Minjir- Agro”, astfel, prin înșelăciune și abuz de încredere a cauzat părții vătămate – SRL „Clivasima”, mun. Chișinău daune în valoare totală de 634.500 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari.

Tot Bunescu C., de la 25.07.2009 până la 15.08.2009, exercitând funcția de administrator a SA „Minjir Agro”, cu sediul în s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, având în administrare 300 tone de grâu, conform facturii fiscale în valoare totală de 300.000 lei, încredințate spre păstrare de SRL „Imexagro”, în baza contractului de depozit din 25.07.2009, fără acordul proprietarului – SRL „Imexagro”, le-a transmis angajaților și cotașilor SA „Minjir-Agro”, astfel, prin înșelăciune și abuz de încredere, a cauzat părții vătămate SRL „Imexagro”, mun. Chișinău daune în valoare totală de 300.000 lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari.

Astfel, instanța de apel a reținut că, materialul probator examinat dovedește cu certitudine că, între SA „Mingir-Agro”, în persoana inculpatei și SRL „Clivasima”, în persoana lui Culiuc Vasile, a fost încheiat contractul nr. 267/10 din 18.05.2010, conform căreia SRL „Clivasima” i-a încredințat spre păstrare inculpatei 141 tone de semințe de floarea soarelui, care conform facturii fiscale valora suma totală de 634.500 lei. Între SA „Minjir-Agro”, în persoana inculpatei și SRL „Imexagro”, în persoana lui Scutari O., i-a încredințat spre păstrare inculpatei 300 tone de grâu, care conform facturii fiscale valora suma de 300.000 lei.

Instanța de apel a concluzionat că prima instanță a încadrat greșit acțiunile inculpatei Bunescu C. în baza art. 191 Cod penal, deoarece nu a fost demonstrat elementul esențial al infracțiunii de delapidare a averii străine – însușirea, nu a fost prezentată nici o probă ce ar dovedi că Bunescu C. a însușit ilegal 634.500 lei și respectiv 300.000 lei.

În opinia instanței de apel, s-a constatat cu certitudine că inculpata, fără acordul SRL „Clivasima” și SRL „Imexagro” a predat lucrătorilor SA „Minjir-Agro”, bunurile -141 tone de semințe de floarea soarelui și 300 tone de grâu, ce i-au fost încredințate pentru păstrarea, astfel prin înșelăciune și abuz de

încredere a cauzat proprietarilor menționați, daune materiale în proporții de 634.500 lei și respectiv 300.000 lei, care conform art. 126 Cod penal, se consideră proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a reținut că acuzarea nu a prezentat probe ce ar dovedi că inculpata a delapidat averea, ce aparține SRL „Clivasima” și SRL „Imexagro”, adică nu există confirmare documentară și corectitudinea calculelor financiar-contabile cu privire a presupusa însușirea ilegală de către inculpată a sumelor ce i-ar aparține părților vătămate. Din ansamblul probelor enunțate, rezultă că prin cauzarea de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere a fost periclitată alcătuirea fondurilor proprietarului SRL „Clivasima” și SRL „Imexagro”. Modalitatea faptică prin care a acționat Bunescu C., ține anume de înșelăciune și abuz de încredere.

Instanța de apel a concluzionat a o recunoaște vinovată pe Bunescu C. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal – cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin înșelăciune și abuz de încredere, fără ca fapta să constituie o însușire.

Totodată, instanța de apel a mai constatat necesitatea recunoașterii vinovăției lui Bunescu C. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, cu liberarea de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, prevăzut de art. 60 Cod penal.

Referitor la acțiunea civilă, instanța de apel a stabilit că, SRL „Clivasima” s-a constituit ca și creditor cu creanța respectivă, din care motiv a lăsat fără soluționare acțiunea civilă.

16. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar, declarat de către reprezentantul părții vătămate SRL „Clivasima”, Culiuc V., prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- decizia este neîntemeiată, fără forță probantă, prestabilită și just apreciată, lipsită de raționament corect, consecutiv și temeinic;

- declarațiile inculpatei nu sunt susținute de careva probe, condiții în care instanța de apel corect le-a înlăturat și le-a apreciat critic, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpată, nu echivalează cu achitarea acesteia o dată ce în cursul judecării cauzei au fost prezente și anexate la dosar probe în sprijinul învinuirii, care dovedesc cu certitudine vinovăția în comiterea infracțiunii de delapidare a averii străine;

- potrivit rapoartelor financiare de activitate a SA „Minjir-Agro”, pe anii 2009-2010, inclusiv și certificatului parvenit în adresa Procuraturii Hîncești cu nr. 5 din 06.02.2013, de către SA „Minjir-Agro” au fost însămânțate cu culturi agricole: grâu - 456 ha, iar volumul producției obținute la recoltare a constituit 8260 chintale, sau 826.000,00 tone; floarea soarelui - a fost însămânțată pe suprafața de 318 ha și recolta de pe această suprafață o constituie 2.980

chintale, sau 289.000,00 tone. În anul 2010 au fost însămânțate respectiv 40 ha cu grâu și 318 ha cu floarea soarelui, obținând o recoltă de 6.088 chintale de grâu, sau 608.800,00 tone și 3.230 chintale de floarea soarelui, ceea ce constituie 323.000,00 tone;

- aceasta situație favorabilă îi permitea inculpatei să se achite atât cu persoanele fizice – acționarii, cât și cotașii, a căror pământuri erau arendate de SA „Mingir-Agro”, cât și cu cele juridice, inclusiv și cu SRL „Clivasima”, față de care avea o datorie de 711.378,21 lei sau 141 tone de semințe de floarea soarelui, dacă Bunescu C. era în deplină responsabilitate pentru acțiunile sale ca administrator. Însă aceasta a procedat altfel, având intenție directă și prin scop de profit le-a însușit ilegal, fiind conștientă de faptul că, prin acțiunile sale infracționale i-a cauzat SRL „Clivasima” un prejudiciu material considerabil;

- nu a depus eforturi de achitare cu datoriile avute față de SRL „Clivasima” nici în perioada anilor 2012-2015, deși astfel de posibilități Bunescu C. avea, pământurile fiind mereu în circulația agrotehnică, care erau însămânțate și recoltate, activitatea fabricii de conserve, care anual produce peste 4 mln. bănci de conservații, toate acestea fiind trecute în posesia firmei „Basconserve”, conducătorul căreia este Nastasenco Tamara – fiica Claudiei Bunescu, după o procedură formală de falimentare;

- în urma acțiunilor infracționale ale Claudiei Bunescu, soldate cu neachitarea datoriei, în calitate de administrator al SRL „Clivasima” a fost pus într-o situație financiară precară, având datorii restante față de alți agenți economici și a fost nevoit să ia credite bancare, pentru lichidarea datoriilor restante;

- Bunescu C. pe parcursul judecării cauzei, totuși a acționat intensiv, desfășurându-și activitate favorabilă și prielnică doar pentru realizarea scopurilor și avantajelor personale, în mod abuziv și nemeritat. Iar ca rezultat al acestei activități, a obținut de la reprezentatul părții vătămate SRL „Imexagro” o cerere potrivit căruia, pe motiv ca chipurile datoria pe grâu în cantitate de 300 de tone a fost stinsă, adică restituită. În realitate aceasta a fost o farsă, deoarece instanței de apel nu i-au fost prezentate în acest sens careva probe, contracte, facturi fiscale sau alte documente ce ar confirma realitatea stingerii datoriei;

- eronate sunt afirmațiile avocatului Fală N. precum că, contractele puse la baza învinuirii Claudiei Bunescu au fost încheiate formal, iar pentru a stinge datoria avută de către SA „Minjir-Agro” față de SRL „Clivasima” chipurile au purces la o situație improvizată de vindere-transmitere la păstrare a producției agricole în depozitul SA „Minjir-Agro”;

- calificarea acțiunilor inculpatei Bunescu C. în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, corespunde circumstanțelor și faptei săvârșite, deoarece a avut loc o

însușire ilicită a averii proprietarului prin delapidare în proporție deosebit de mare. Bunescu C. având la dispoziție reala posibilitatea de a sustrage marfa (floarea soarelui), aflată la păstrare în depozitul întreprinderii SA „Minjir-Agro”, a realizat-o, folosindu-se de ea la dorința sa;

- acțiunile Claudiei Bunescu de însușire a celor 141 tone semințe de floarea soarelui, proprietate a SRL „Clivasima” în proporție deosebită, corect au fost calificate, de către instanța de apel la 21.03.2016, în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și respectiv, apreciată măsura de pedeapsă;

- incorectă este concluzia instanței de apel din 26 februarie 2018, că culpabilitatea Claudiei Bunescu în comiterea infracțiunii nominalizate este demonstrată pe deplin în baza ansamblului probator (care este acel ansamblu de probe, nu se indică), astfel încât această instanță o recunoaște vinovată pe Bunescu C. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal, cu indicii calificativi - cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari prin înșelăciune și abuz de încredere, fără ca fapta să constituie o însușire, nefiind clar care scop urmărea Bunescu C., însușind ilegal cele 141 tone de semințe de floarea soarelui;

- realitatea recalificării infracțiunii săvârșite de Bunescu C. de la art. 191 alin. (5) Cod penal la art. 196 alin. (4) Cod penal, urmărește doar scopul, de ai acorda favoruri Claudiei Bunescu neîntemeiat, să fie eliberată de răspundere penală, inclusiv și din motivul expirării termenului de prescripție, prevăzut de art. 60 Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

17. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziei pronunțate de instanța de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că, recurentul invocă ca temeiuri de drept pct. 6), 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrarea juridică greșită.*

Cu referire invocarea cazurilor de casare menționate, Colegiul reține că, reieșind din materialele dosarului, inculpata Bunescu C., fiind achitată prin sentință, de învinuirea adusă în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, hotărârea primei instanțe a fost contestată de către procuror, avocatul Păduraru G. în numele părții vătămate SRL „Clivasima” și reprezentatul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari Oleg. Fiind judecată cauza în ordine de apel, în primul set de proceduri, la data de 20 februarie 2014, în cele din urmă a fost casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Bunescu C. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ceea ce constituie 20.000 lei.

În continuare, în procedura recursului ordinar, în primul set de proceduri, cauza a fost contestată doar de către reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari Oleg, prin urmare în rezultatul admiterii recursului declarat de acesta, decizia instanței de apel a fost casată, astfel fiind dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În asemenea împrejurări, Colegiul penal evidențiază, că reprezentantul părții vătămate SRL „Clivasima”, nu a contestat decizia în continuare, în procedura recursului ordinar, în primul set de proceduri, fiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel și anume recalificarea acțiunilor inculpatei din prevederile art. 191 alin. (5) Cod penal, în cele ale art. 196 alin. (4) Cod penal.

Ulterior, prin decizia instanței de apel din 21 martie 2016, apelurile procurorului și a avocatului părții vătămate SRL „Clivasima”, Păduraru G. au fost admise, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Bunescu C. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, iar cererea reprezentantului părții vătămate SRL „Imexagro” privind retragerea apelului a fost admisă și încetată procedura judecării apelului declarat de reprezentantul SRL „Imexagro”, Scutari O.

Astfel, în procedura judecării recursului, în al doilea set de proceduri, instanța a casat decizia din 21 martie 2016, astfel cauza fiind remisă la rejudecare, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel nu a luat în considerare că decizia inițială a instanței de apel, nu a fost casată în temeiul unui recurs ordinar al procurorului, care să fi solicitat

aplicarea unei legi privind o infracțiune mai gravă, astfel această instanță a depășit limitele rejudecării cauzei, stipulate la art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală. Încetarea procedurii judecării apelului declarat de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O., a avut loc în contextul condamnării incorecte a inculpatei în baza art. 191 alin. (5) Cod penal.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel, în cadrul rejudecării cauzei, în cadrul celui de-al treilea set de proceduri, a respectat indicațiile instanței de recurs, admitând cererea de retragere a apelului depusă de reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O., încetând procedura de apel, totodată a admis, din alte motive, inclusiv din oficiu, apelurile procurorului și avocatului Păduraru G. în numele părții vătămate SRL „Clivasima”, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Bunescu C. a fost recunoscută vinovată în temeiul art. 196 alin. (4) Cod penal, cu liberarea de pedeapsă, din motivul expirării termenului de prescripție, prevăzut de art. 60 Cod penal.

Astfel, Colegiul penal lărgit atestă că, hotărârea instanței de apel, din primul set de proceduri – 20.02.2014, a fost casată în baza recursului ordinar declarat de către reprezentantul părții vătămate SRL „Imexagro”, Scutari O., care la rejudecarea cauzei în apel, în al doilea set de proceduri – 21.03.2016, și-a retras cererea de apel declarată, astfel instanța de apel, în al treilea set de proceduri, ținând cont de prevederile art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, a calificat acțiunile inculpatei Bunescu C. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, fiind interzisă aplicarea unei pedepse mai aspre sau aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă, decât cea stabilită prin decizia instanței de apel din 20.02.2014.

Învederând cele expuse mai sus, instanța de recurs nu se va expune asupra argumentelor invocate în recursul declarat de către reprezentantul părții vătămate SRL „Clivasima”, Culiuc V., în partea ce se referă la motivele ce țin de faptul că, instanța de apel eronat a calificat acțiunile inculpatei Bunescu C. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, acestea urmând a fi calificate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, deoarece precum a fost menționat mai sus, reprezentantul părții vătămate SRL „Clivasima” nu a contestat decizia instanței de apel din primul set de proceduri, fiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel și anume recalificarea acțiunilor inculpatei din prevederile art. 191 alin. (5) Cod penal, în cele ale art. 196 alin. (4) Cod penal, iar instanța de apel, în al treilea set de proceduri, respectând indicațiile instanței de recurs, a ținut cont de prevederile art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul penal consideră, că nu sunt întemeiate nici criticile referitoare la faptul că, inculpata a obținut de la reprezentatul părții vătămate SRL „Imexagro” o cerere potrivit căruia, datoria pe grâu în cantitate

de 300 de tone a fost stinsă, însă în realitate aceasta a fost o farsă, deoarece instanței de apel nu i-au fost prezentate în acest sens careva probe, contracte, facturi fiscale sau alte documente, ce ar confirma realitatea stingerii datoriei, de facto. La alegațiile date, instanța de recurs menționează, că acestea au constituit obiect de discuție în cadrul instanței de apel, asupra cărora această instanță s-a expus suficient și argumentat, că la data de 23 aprilie 2015, reprezentantul SRL „Imexagro”, Scutari O. a depus cerere de retragere a apelului, astfel dat fiind faptul că legislația prevede expres dreptul apelantului de a-și retrage apelul declarat, iar instanța nu este obligată să verifice temeinicia cererii de retragere a apelului, din care considerent, în opinia instanței de recurs, instanța de apel just a admis demersul reprezentantul SRL „Imexagro”, Scutari O. , cu privire la retragerea apelului, iar în baza art. 407 Cod de procedură penală, a încetat procedura de apel.

Cu referire la alegațiile invocate de recurent, precum că Bunescu C. neîntemeiat a fost eliberată de răspundere penală, inclusiv și din motivul expirării termenului de prescripție, prevăzut de art. 60 Cod penal, Colegiul le consideră neîntemeiate. La acest aspect, este de menționat faptul, că data începerii curgerii termenului de prescripție, este ziua săvârșirii infracțiunii, astfel Bunescu C. a săvârșit infracțiunea în perioada 25.07.2009 - 15.08.2009 și în perioada 09.09.2010 - 02.02.2011.

În conformitate cu art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art. 57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art. 93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.

Conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, (2) prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

Totodată, instanța de recurs reține, că sancțiunea art. 196 alin. (4) Cod penal, la data comiterii infracțiunii, prevedea amendă în mărime de la 1.000 la 2.000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 3 ani, iar conform art. 16 alin. (3) Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Astfel, instanța de recurs specifică că, termenul de prescripție pentru infracțiunea mai puțin gravă, săvârșită de Bunescu C. în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, care a fost comisă în perioada 25.07.2009 - 15.08.2009 și în perioada 09.09.2010 - 02.02.2011, până la pronunțarea deciziei la data de 26.02.2018, s-a prescris, motiv pentru care instanța de apel, just a liberat inculpata Bunescu C. de pedeapsă penală, din motivul expirării termenului de prescripție, prevăzut de art. 60 Cod penal.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal lărgit reține că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, drept urmare toate criticile din recursul declarat de către reprezentantul părții vătămate SRL „Clivasima” Culiuc V., sunt vădit neîntemeiate, respectiv acesta urmează a fi respins ca inadmisibil.

18. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de reprezentantul părții vătămate Culiuc Vasile în interesele SRL „Clivasima”, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2018 în cauza penală privind-o pe **Bunescu Claudia**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **29 noiembrie 2018**.

Președinte

Cobzac Elena

Judecători

Țurcan Anatolie

Boico Victor

Mardari Dumitru

Ghervas Maria